

»Svaki pojedini, naime, istog sina zove svojim i istu ženu, a slično i o imovini i svemu što mu pripada.« Mjesto je to u Platonovoj petoj knjizi *Države* ovim riječima: »Imamo li u državi veće zlo od onog koje ju razvlači i umjesto jedne čini više njih, ili veće dobro od onog koje ju povezuje i čini jednom?« I malo poslije: 5
 »Ne proizlazi li iz toga nešto takvo kad u državi ne govore zajedno takve riječi *moje* i *ne moje* a i za tuđe isto tako kažu *moje* i *ne moje*? Takvom se državom najbolje upravlja.«² Tamo nigdje nema onoga πάντες – svi, za što Aristotel kaže da donosi takvu dvoznačnost, a ni na kojem drugom mjestu poslije; ne znam na 10
 osnovi kakve filozofske domišljatosti bi Platonu predbacio ono što on nigdje nije rekao. Stoga je neumjesno ono što kaže: »Očito je da je neki paralogizam govoriti *svi*.« Niti Platon »u dijalozima tvori erističke silogizme.«

I neistinito je ono što slijedi o toj misli. Ali dodaje: »K tomu 15
 ono što se govori sadrži drugu pogrešku; o onome, naime, što je zajedničko mnogima vodi se najmanja briga, najviše se brinu o onom vlastitom, a o zajedničkom manje, osim koliko se to koga

² Ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου κατὰ ταυτά; Κομιδῆ μὲν οὖν. Ἐν ἧτινι δὴ πόλει πλεῖστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταυτὰ τοῦτο λέγουσι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν, αὕτη ἄριστα διοικεῖται; PLATO, R. 462.c.3 – 8.